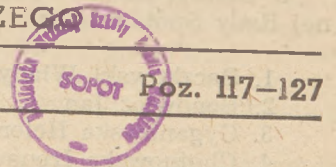

MONITOR SPÓŁDZIELCZY

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

WARSZAWA, 30 listopada 1950 r.

Nr 17

TREŚĆ NUMERU :

	Str.
poz. 117 — Uchwała Rady Ministrów z dnia 21 października 1950 r. w sprawie zmiany składu pierwszej Naczelnej Rady Spółdzielczej	1
poz. 118 — Uchwała Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 11 listopada 1950 r. w sprawie zmian personalnych w Naczelnej Radzie Spółdzielczej i w Zarządzie Centralnego Związku Spółdzielczego	2
poz. 119 — Uchwała Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 11 listopada 1950 r. w sprawie zadań spółdzielczości w realizacji Planu Sześcioletniego	2
poz. 120 — Uchwała Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 11 listopada 1950 r. w sprawie zmiany statutu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“	3
poz. 121 — Uchwała Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 11 listopada 1950 r. w sprawie udziału spółdzielczości w akcji zwalczania pijaństwa	7
poz. 122 — Uchwała Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 11 listopada 1950 r. w sprawie zmiany opłat od niektórych kategorii spółdzielni na rzecz Spółdzielczego Funduszu Szkolenia Kadr	7
poz. 123 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 9 listopada 1950 r. w sprawie jubilatów	8
poz. 124 — Pismo okólne Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 14 sierpnia 1950 r. w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe, wynajmowane przez jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione	8
poz. 125 — Komunikat Wydziału Prezydialnego Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 23 października 1950 r. w sprawie wykorzystania urlopów przez pracowników spółdzielczych	9
poz. 126 — Komunikat Wydziału Rewizyjnego Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 listopada 1950 r. w sprawie Funduszu Likwidacji Spółdzielni	9
poz. 127 — Instrukcja Wydziału Prezydialnego Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 10 października 1950 r. w sprawie wypełniania „Karty Pracownika“ dla świadców z Akcji Socjalnej	10
Przegląd ustawodawstwa ogólnego	10

117.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 października 1950 r.

w sprawie zmiany składu pierwszej Naczelnej Rady Spółdzielczej.

(Monitor Polski Nr A-118, poz. 1462 z 4 listopada 1950 r.)

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 21 maja 1948 r. o Centralnym Związku Spółdzielczym i centralach spółdzielni (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 30, poz. 199 i z 1949 r. Nr 65, poz. 524) Rada Ministrów na wniosek Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego uchwala wprowadzić następujące zmiany w składzie pierwszej Naczelnej Rady Spółdzielczej (Monitor Polski z 1948 r. Nr 57, poz. 340 i Nr A-85, poz. 946, z 1949 r. Nr A-49, poz. 683 i z 1950 r. Nr A-41, poz. 470):

1. zostają odwołani ze składu pierwszej Naczelnej Rady Spółdzielczej:

1. Ciekot Szczepan
2. Dura Lucjan
3. Drzewiński Wacław

4. Grubecki Jan
5. Koter Andrzej
6. Makowski Florian
7. Markowski Michał
8. Ochab Edward
9. Olewiński Marian
10. Olesiński Mieczysław
11. Rapacki Adam
12. Rudolf Karol
13. Stawiński Eugeniusz
14. Świątkowski Henryk
15. Świerkosz Stanisław
16. Szymanek Piotr
17. Tołwiński Stanisław
18. Woźniak Tadeusz
19. Zakrzewski Henryk

2. zostają powołani do składu pierwszej Naczelnej Rady Spółdzielczej:

1. Baczkowski Władysław
2. Bonowicz Jan
3. Cyganowska Helena
4. Chojnowska Irena
5. Dobrucka Irena
6. Fuks Dorota
7. Fuks Zygmunt
8. Jurkiewicz Romuald

9. Kuszewski Daniel
10. Lange Oskar
11. Marczakowa Felicja
12. Passini Józef
13. Pszczółkowski Edmund
14. Przybyłek Stanisław
15. Rataj Julian
16. Sielicki Edward
17. Walczyk Stefania
18. Wójcik Henryk
19. Zuchowicz Stefan.

118.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie zmian personalnych w Naczelnej Radzie Spółdzielczej i w Zarządzie Centralnego Związku Spółdzielczego.

I.

Wobec ustąpienia z Naczelnej Rady Spółdzielczej ob. Józefy Adamusowej, Naczelna Rada Spółdzielcza stwierdza, że do jej składu wchodzi dotychczasowy zastępca członka NRS, pos. Karol Strzałkowski.

Daniel Kuszewski
Oskar Lange
Felicja Marczakowa
Józef Olszyński.

II.

Naczelna Rada Spółdzielcza powołuje swoje Prezydium w składzie następującym:

Prezes dr Henryk Kołodziejski
V-Prezesa: Edmund Pszczółkowski
Julian Rataj
Stanisław Szwalbe
Członkowie: Adam Kuryłowicz

III.

Naczelna Rada Spółdzielcza przyjmuje rezygnację ob. prof. Oskara Langego ze stanowiska Prezesa i członka Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego.

IV.

Naczelna Rada Spółdzielcza powołuje ob. Stanisława Bienka na stanowisko Prezesa Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego.

119.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie zadań spółdzielczości w realizacji Planu Sześcioletniego.

Spółdzielczość polska stale pogłębia swój socjalistyczny charakter i staje się ważnym i trwałym elementem budownictwa socjalistycznego oraz walki o wypieranie elementów kapitalistycznych tak w mieście, jak na wsi. Dlatego też Plan 6-letni stawia przed spółdzielczością wielkie i odpowiedzialne zadania. W szczególności w dziedzinie:

1) wzmocnienia i pogłębiania spójni ekonomicznej między socjalistycznym miastem a wsią;

2) rozszerzenia zasięgu gospodarki uspołecznionej w rzemiośle i powiększenia produkcji drobnego przemysłu uspołecznionego;

3) pełnego zaopatrzenia miast przez dalsze uspołecznienie, wespół z handlem państwowym, w mieście detalicznego obrotu towarowego, podniesienie kultury handlu socjalistycznego i szeroki rozwój produkcji uzupełniającej, szczególnie piekarni i masarni oraz rozwoju żywienia zbiorowego;

4) uczynienia ze spółdzielczości wiejskiej jednej z podstawowych dźwigni spółdzielczości produkcyjnej i szkoły społecznego gospodarowania.

Wykonanie planu na rok 1950, który jest pierwszym rokiem Planu 6-letniego, przebiega według sprawozdań central spółdzielni pomyślnie. Stoją jednak przed spółdzielczością dalsze lata planu, które stawiają przed nią jeszcze poważniejsze niż dotąd zadania. Wymagać to będzie od pracowników i członków spółdzielni jeszcze większej mobilizacji sił, jeszcze mocniejszego zespolenia i podniesienia wysiłków dla wykonania planu, a przede wszystkim bezwzględnej i dokładnej realizacji sposobów i środków, umożliwiających wykonanie zadań planu.

W związku z tym Naczelna Rada Spółdzielcza stwierdza, że realizacja zadań, postawionych przed spółdzielczością w Planie 6-letnim, zależy od spełnienia przez wszystkie organizacje spółdzielcze następujących warunków:

1) Wszystkie organizacje spółdzielcze muszą toczyć energiczną walkę o postęp techniczny zarówno w produkcji spółdzielczej, jak i w skupie, w obrocie towarowym oraz w żywieniu zbiorowym. W zakładach produkcyjnych spółdzielczości trzeba przeprowadzić mechanizację wielu procesów produkcyjnych i usługowych, elektryfikację warsztatów oraz automatyzację wielu czynności. Handel spółdzielczy musi również rozwinąć prawdziwie nowoczesną bazę materialno-techniczną.

2) Spółdzielczość musi wydatnie przekroczyć minimalne zadania wzrostu wydajności pracy, ustalone w Planie 6-letnim w produkcji na 66% oraz w handlu na 45%. Wymaga to pogłębienia socjalistycznej dyscypliny pracy, opracowania i powszechnego wprowadzenia planowo progresywnych norm wydajności oraz stosowania właściwego systemu wynagrodzeń. Wymaga to również rozszerzenia współzawodnictwa pracy i wzbogacenia jego form oraz pobudzenia ruchu nowatorów i racjonalizatorów w spółdzielczości.

3) Walka o obniżkę kosztów własnych musi opierać się z jednej strony na wzroście wydajności pracy, a z drugiej strony na obniżce wydatków materiałowych, w szczególności przez walkę z wszelkiego rodzaju marnotrawstwem, jak manka oraz przyspieszenie obiegu środków obrotowych. Wymaga to wydatnego zwiększenia troski o własność socjalistyczną. Spółdzielczość musi przekroczyć przewidzianą w Planie 6-letnim 17% obniżkę kosztów w przemyśle i 15% obniżkę kosztów w handlu uspołecznionym. Razem z obniżką kosztów iść musi podniesienie jakości towarów i obsługi.

4) Organizacje spółdzielcze muszą prowadzić stałą walkę w dziedzinie produktywizacji lokalnych źródeł zaopatrzenia oraz źródeł surowca odpadkowego, przyczyniając się tą drogą do poszerzenia i wzbogacenia asortymentowego zaopatrzenia mas pracujących.

5) We wszystkich organizacjach spółdzielczych musi nastąpić usprawnienie kierownictwa przez wprowadzenie zasady jednoosobowego kierownictwa, przy równoczesnym pełnym respektowaniu zasady kolegalności tak zarządu, jak i organów samorządu spółdzielczego oraz kolektywnej współpracy w zespołach pracowniczych.

6) Należy stale pogłębiać metody i usprawniać organizację planowania, w szczególności przez włączenie do pracy nad planowaniem pracowników poszczególnych branż oraz doprowadzenie zadań planowych do każdej komórki i każdego pracownika.

7) Wszystkie organizacje spółdzielcze muszą umiejętnie stosować metodę gospodarowania socjalistycznego, jaką jest rozrachunek gospodarczy. Trzeba, aby spółdzielnie zasadę rozrachunku pogłębiały, szczególnie zaś stosowały wewnętrzny rozrachunek gospodarczy.

8) Przed spółdzielczością stoi zadanie dokonania przełomu na odcinku sprawozdawczości. Należy powiązać ją z potrzebami działalności operatywnej, a przede wszystkim po jej uproszczeniu stosować bezwzględnie dyscyplinę w ścisłym i terminowym wykonywaniu obowiązków sprawozdawczych.

9) Przed aparatem rewizyjnym stoi zadanie przystosowania jego metod pracy do potrzeb kontroli wykonania Planu 6-letniego. Wymaga to pełnego poznania i przyswojenia sobie przez pracowników aparatu rewizyjnego politycznych i społeczno-gospodarczych założeń Planu 6-letniego.

10) Realizacja planu zależy w ogromnej mierze od powodzenia wielkiej akcji szkoleniowej, która w Planie 6-letnim obejmie przeszło 1.300.000 osób. W tym celu potrzebne jest przeszkolenie odpowiednich kadr instruktorskich i personelu pedagogicznego oraz rozbudowa istniejących i zakładanie nowych ośrodków szkolenia.

Naczelna Rada Spółdzielcza, określając powyższe warunki skutecznej realizacji Planu 6-letniego przez spółdzielczość, jeszcze raz przypomina, że rozstrzygającym czynnikiem będą kadry spółdzielcze. Stały przegląd kadr pod względem przygotowania politycznego i fachowego, czujność rewolucyjna wobec elementów kapitalistycznych i wrogich Państwu Ludowemu, śmiałe wysuwanie na stanowiska kierownicze przodujących robotników oraz kobiet, otoczenie opieką podstawowej rezerwy kadrowej, jaką jest młodzież — to są obowiązki wszystkich organizacji spółdzielczych na odcinku kadr.

Naczelna Rada Spółdzielcza stwierdza, że również podstawowym czynnikiem realizacji Planu 6-letniego przez spółdzielczość jest jak najwyższa aktywność wszystkich członków spółdzielni i organów samorządu spółdzielczego, w szczególności komitetów członkowskich, oraz pogłębianie współpracy z masowymi organizacjami społecznymi w kierunku akcji uświadamiającej i wychowawczej wśród członków spółdzielni i pracowników spółdzielczych.

Naczelna Rada Spółdzielcza wyraża przekonanie, że spółdzielczość, w ścisłym współdziałaniu z organami Rad Narodowych i pod kierownictwem Partii, spełni swoje zadania w Planie 6-letnim i wniesie swój pełny wkład w budowę Polski Socjalistycznej.

120.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie zmiany statutu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Na podstawie art. 14, ust. 2, lit. d) Ustawy o Centralnym Związku Spółdzielczym i centralach spółdzielni w brzmieniu zmienionym Ustawą z dnia 20 grudnia 1949 r., — Naczelna Rada Spółdzielcza

nadaje niniejszym Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ zmieniony statut, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

STATUT CENTRALI ROLNICZEJ SPÓŁDZIELNI „SAMOPOMOC CHŁOPSKA“

I. NAZWA, SIEDZIBA I CZAS TRWANIA.

§ 1. Spółdzielnia nosi nazwę: „Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ w Warszawie“ — w dalszym ciągu nazywana „Centralą“. Siedzibą Centrali jest m. st. Warszawa, a terenem działalności obszar Państwa Polskiego.

§ 2. Centrala jest członkiem Centralnego Związku Spółdzielczego. Czas trwania Centrali nie jest ograniczony.

II. CEL.

§ 3. Celem Centrali jest:

a) pogłębianie spójni ekonomicznej między wsią i miastem dla wzmocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego przez organizowanie w formach spółdzielczych zaopatrzenia, kontraktacji i skupu, usług oraz przetwórstwa w myśl interesów chłopów małych i średniorolnych i robotników rolnych;

b) obrona chłopów małych i średniorolnych i robotników rolnych przed wyzyskiem kapitalistów wiejskich oraz wypieranie i rugowanie elementów spekulanckich i kułackich z obrotu towarowego między wsią i miastem;

c) stworzenie ze spółdzielczości wiejskiej jednej z podstawowych dźwigni spółdzielczości produkcyjnej i szkoły społecznego gospodarowania przez organizowanie, wytyczanie i nadzorowanie działalności zrzeszonych spółdzielni oraz prowadzenie pracy społeczno-wychowawczej;

d) zaspakajanie wzrastającego zapotrzebowania wsi na towary przemysłowe oraz zapotrzebowania miast i przemysłu na produkty i surowce rolnicze przez organizowanie na wsi wzorowych placówek handlu socjalistycznego, handlu bez kapitalistów małych i wielkich, bez spekulantów małych i wielkich;

e) powiązanie indywidualnych gospodarstw rolnych z planem ogólnonarodowym przez rozwój kontraktacji i planowego skupu;

f) rozwijanie ośrodków maszynowych, jako skutecznej formy pomocy dla indywidualnych gospodarstw małych i średniorolnych chłopów, w podniesieniu wydajności pól i wyzwoleniu chłopów z zależności od kapitalistów wiejskich — oraz formy pomocy dla spółdzielni produkcyjnych.

g) organizowanie zakładów przetwórczych, usługowych i innych dla zaspokojenia potrzeb podstawowych mas chłopskich.

§ 4. Cel swój Centrala realizuje w ścisłej łączności ze Związkiem Samopomocy Chłopskiej i innymi organizacjami społecznymi, działającymi na wsi.

III. ZAKRES DZIAŁALNOŚCI.

§ 5. Działalność Centrali w zakresie planowania obejmuje:

a) ustalanie, w ramach państwowego planu gospodarczego i zgodnie z instrukcjami władz państwowych, wytycznych planów gospodarczych, finansowych i inwestycyjnych zrzeszonych spółdzielni;

b) zatwierdzanie planów gospodarczych, finansowych i inwestycyjnych zrzeszonych spółdzielni oraz kontrola ich wykonania;

c) opracowywanie, według wytycznych władz państwowych, ogólnokrajowego planu gospodarczego własnego oraz zrzeszonych spółdzielni.

§ 6. Działalność Centrali w zakresie wymiany obejmuje:

a) organizowanie zaopatrzenia spółdzielni w artykuły przemysłowe i rolnicze;

b) organizowanie zaopatrzenia zakładów rolniczych, przemysłowych, usługowych i eksploatacyjnych, prowadzonych przez spółdzielnie — w maszyny, materiały techniczne i surowce;

c) organizowanie kontraktowania upraw i hodowli;

d) organizowanie skupu płodów rolnych oraz produktów hodowlanych i eksploatacyjnych w stanie surowym i przerobionym;

e) organizowanie zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych według wytycznych Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7. Działalność Centrali w zakresie zapewnienia spółdzielniom pomocy gospodarczej obejmuje:

a) udzielanie pomocy organizacyjnej i technicznej zakładom rolniczym, przemysłowym, usługowym i eksploatacyjnym, prowadzonym przez spółdzielnie;

b) prowadzenie, w wypadkach gospodarczo uzasadnionych, własnych zakładów rolniczych, przemysłowych, usługowych i eksploatacyjnych;

c) organizowanie zaopatrzenia ośrodków maszynowych i warsztatów reperacyjnych prowadzonych przez spółdzielnie.

§ 8. Działalność Centrali w zakresie zapewnienia spółdzielniom prawidłowego kierownictwa oraz opieki i pomocy organizacyjnej obejmuje:

a) opracowywanie wzorowych statutów, struktur organizacyjnych, regulaminów i instrukcyj dla spółdzielni oraz wydawanie oświadczeń o celowości założenia spółdzielni;

b) czuwanie, aby do zrzeszonych spółdzielni nie przeniknęły elementy spekulanckie i kułackie;

c) prowadzenie polityki klasowego doboru kadr oraz wychowywanie i szkolenie kadry pracowników z klasy robotniczej i podstawowych mas chłopskich;

d) czuwanie nad działalnością społeczno-wychowawczą, prowadzoną przez zrzeszone spółdzielnie oraz prowadzenie działalności propagandowej;

e) czuwanie nad właściwą współpracą zrzeszonych spółdzielni z radami narodowymi;

f) ustalanie wytycznych oraz udzielanie spółdzielniom porad, wskazówek, instrukcyj i pomocy w sprawach prawnych, podatkowych, ubezpieczeniowych, organizacyjnych, zatrudnienia i płac, finansowych i gospodarczych;

g) ustalanie wytycznych organizowania i rozmieszczania punktów sprzedaży, skupu, przetwórstwa i usług;

h) opracowywanie norm i wskaźników ekonomiczno-technicznych.

§ 9. Działalność Centrali w zakresie rewizji spółdzielni obejmuje:

a) czuwanie nad własnością socjalistyczną;

b) czuwanie nad prawidłowym przebiegiem działalności gospodarczej, w interesie małych i średniorol-

nych chłopów, w ramach zatwierdzonych planów spółdzielni;

c) czuwanie nad przestrzeganiem dyscypliny finansowej;

d) czuwanie nad przestrzeganiem socjalistycznej dyscypliny pracy;

e) zapobieganie przestępstwom i wykrywanie popełnionych nadużyć w aparacie spółdzielni;

f) współpraca z samorządem spółdzielni, jako aparatem kontroli społecznej.

§ 10. Dla zrealizowania swoich zadań Centrala prowadzi działalność organizacyjną, gospodarczą i finansową w ramach ustawodawstwa ogólnego i zatwierdzonych planów.

IV. CZŁONKOWIE.

§ 11. Członkami Centrali są:

a) gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska“,

b) powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska“,

c) inne spółdzielnie na mocy decyzji Centralnego Związku Spółdzielczego.

§ 12. Spółdzielnia staje się członkiem Centrali z chwilą przyjęcia przez Zarząd Centrali, na podstawie złożonej deklaracji.

§ 13. Udział w Centrali wynosi 100 złotych.

Spółdzielnie deklaruja po jednym udziale od każdego stu członków. Powiatowe związki gminnych spółdzielni deklaruja po jednym udziale od każdego pięciuset członków spółdzielni w nich zrzeszonych.

Zadeklarowane udziały są płatne w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia deklaracji.

§ 14. Najpóźniej dnia 1 kwietnia każdego roku członkowie Centrali obowiązani są zgłosić Zarządowi Centrali, według stanu z dnia 31 grudnia ubiegłego roku, następujące dane:

a) spółdzielnie — liczbę swych członków,

b) powiatowe związki gminnych spółdzielni — liczbę członków spółdzielni w nich zrzeszonych.

Równocześnie ze zgłoszeniem, spółdzielnie obowiązane są zadeklarować odpowiednią ilość dalszych udziałów.

§ 15. Członkowie mają prawo:

a) brać udział przez swych przedstawicieli w zgromadzeniach, zjazdach i wyborach do władz Centrali;

b) zgłaszać wnioski w przedmiocie działalności Centrali;

c) korzystać z pomocy, usług i urządzeń Centrali,

d) uczestniczyć w podziale nadwyżek Centrali.

§ 16. Członkowie są obowiązani:

a) stosować się do przepisów statutu, regulaminów i uchwał władz Centrali,

b) prowadzić działalność w ramach obowiązujących planów oraz wypełniać zobowiązania przyjęte w zakresie wykonania planów,

c) poddawać się rewizjom, dokonywanym przez rewidentów Centrali oraz usuwać braki i usterki w swej działalności, stosownie do zaleceń porewizyjnych,

d) przedstawiać do zatwierdzenia Centrali uchwalone zmiany statutu przed zgłoszeniem ich do rejestru spółdzielni,

e) zawiadamiać o terminach i porządku obrad walnych zgromadzeń oraz nadsyłać w ustalonych terminach przepisane przez Centralę sprawozdania, od-

pisy protokołów walnych zgromadzeń i dane o składzie osobowym władz,

f) wpłacać w ustalonych terminach świadczenia na rzecz Centrali.

§ 17. Spółdzielnia traci członkostwo Centrali na podstawie decyzji Zarządu, zatwierdzonej przez Centralny Związek Spółdzielczy.

V. WŁADZE CENTRALI.

§ 18. Władzami Centrali są:

a) Zjazd Delegatów,

b) Rada Nadzorcza,

c) Zarząd.

A. Zjazd Delegatów

§ 19. Zjazd Delegatów jest naczelną władzą Centrali. Zjazd Delegatów składa się z delegatów wybranych na walnych zgromadzeniach powiatowych związków gminnych spółdzielni w stosunku 1 delegat na 4.000 członków spółdzielni w nich zrzeszonych. Delegatami na Zjazd mogą być jedynie członkowie zrzeszonych spółdzielni. Każdy delegat na Zjeździe ma tylko jeden głos. Prawo głosu można wykonywać tylko osobiście.

§ 20. Do kompetencji Zjazdu Delegatów należy:

a) podejmowanie uchwał w sprawach wymienionych w §§ 5 — 10 statutu,

b) zatwierdzanie sprawozdań z działalności Centrali,

c) powoływanie i odwoływanie członków Rady Nadzorczej,

d) zmiana statutu,

e) uchwalanie regulaminu Zjazdu i zatwierdzanie regulaminu Rady Nadzorczej,

f) podejmowanie uchwał w przedmiocie wyników rewizji Centrali, dokonanej przez Centralny Związek Spółdzielczy.

§ 21. Zjazd delegatów zwoływany jest przez Zarząd raz na dwa lata. Nadzwyczajny Zjazd Delegatów zwoływany jest przez Zarząd stosownie do przepisów ustawy. O czasie, miejscu i porządku obrad Zjazdu Delegatów Zarząd powinien zawiadomić delegatów na Zjazd, Centralny Związek Spółdzielczy oraz Związek Samopomocy Chłopskiej, przynajmniej na dwa tygodnie przed terminem za pomocą pisemnych zawiadomień oraz ogłoszeń, zamieszczonych w prasie, zgodnie z § 44 Statutu. Wnioski spółdzielni i powiatowych związków gminnych spółdzielni na Zjazd Delegatów powinny być przedstawione Zarządowi Centrali na piśmie, przynajmniej na tydzień przed terminem Zjazdu.

§ 22. Uchwały na Zjeździe, z wyjątkiem spraw, co do których ustawa stawia inne wymagania — zapadają zwykłą większością głosów i wymagają do swej ważności obecności przynajmniej połowy uprawnionych do głosowania.

§ 23. Przewodniczący Rady Nadzorczej lub jego zastępca otwiera obrady Zjazdu Delegatów i zarządza wybór przewodniczącego Zjazdu. Przewodniczący Zjazdu powołuje sekretarza i asesorów, którzy łącznie z nim stanowią Prezydium Zjazdu.

Z obrad Zjazdu Delegatów winien być spisany protokół. Protokół podpisuje przewodniczący i sekretarz Zjazdu. Odpis protokołu otrzymuje Central-

ny Związek Spółdzielczy i Związek Samopomocy Chłopskiej.

B. Rada Nadzorcza.

§ 24. Rada Nadzorcza składa się z 30 członków i 6 zastępców, wybieranych na dwa lata.

Członkami Rady Nadzorczej mogą być jedynie członkowie zrzeszonych spółdzielni, nie będący pracownikami Centrali.

§ 25. W posiedzeniach Rady Nadzorczej mogą brać udział z głosem doradczym przedstawiciele Centralnego Związku Spółdzielczego, Związku Samopomocy Chłopskiej, Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych, Ligi Kobiet i Związku Młodzieży Polskiej oraz członkowie Zarządu Centrali.

§ 26. Do kompetencji Rady Nadzorczej należy:

a) ustalanie liczby członków Zarządu w granicach przewidzianych w § 32 Statutu oraz powoływanie i odwoływanie prezesa i członków Zarządu,

b) uchwalanie regulaminu Rady Nadzorczej oraz zatwierdzanie regulaminu Zarządu,

c) nadzór nad działalnością Zarządu,

d) uchwalanie planów gospodarczych, finansowych i inwestycyjnych,

e) zatwierdzanie sprawozdań rocznych i bilansów oraz stanowienie o sposobie podziału nadwyżki lub pokrycia strat,

f) upoważnianie Zarządu do nabycia, sprzedaży lub obciążenia nieruchomości, do wznoszenia nowych budowli i prowadzenia zakładów oraz do przystępowania do innych spółdzielni, przedsiębiorstw i organizacji,

g) rewizja, przynajmniej raz na kwartał, rachunków, dokumentów oraz stanu majątku i gospodarki Centrali,

h) podejmowanie uchwał w przedmiocie wyników rewizji Centrali, dokonanej przez Centralny Związek Spółdzielczy,

i) zgłaszanie wniosków na Zjazd Delegatów,

j) zatwierdzanie, na wniosek Zarządu, pełnomocników Centrali.

§ 27. Posiedzenia Rady Nadzorczej odbywają się przynajmniej raz na kwartał. Zwołuje je przewodniczący Rady lub jego zastępca, podając równocześnie porządek obrad.

§ 28. Do ważności uchwał Rady Nadzorczej potrzebna jest obecność przynajmniej połowy członków Rady, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy. Uchwały Rady Nadzorczej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równej ilości głosów, rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 29. Rada Nadzorcza wybiera ze swego grona Prezydium, którego skład ustali regulamin.

Rada Nadzorcza może przekazać Prezydium część swych uprawnień, z wyjątkiem wymienionych w § 26 pkt. a), c), e), f) i i) Statutu.

§ 30. Dla wykonywania poszczególnych zadań, Rada Nadzorcza może powoływać spośród swego grona komisje stałe lub czasowe. Rada może upoważnić komisje do powoływania rzeczoznawców spoza swego grona.

§ 31. Członkowie Rady Nadzorczej tracą mandat w wypadku nieobecności na trzech kolejnych posiedzeniach, o ile Rada uzna za niewystarczające przedstawione usprawiedliwienie. Na miejsce członka Rady, który utracił mandat, wchodzi zastępca.

C. Zarząd.

§ 32. Zarząd jest władzą wykonawczą Centrali.

Zarząd składa się z 3-ech do 6-ciu członków.

Na czele Zarządu stoi Prezes, który kieruje działalnością Zarządu. Rada Nadzorcza powołuje jednego członka Zarządu dla kierowania działalnością rewizyjno-instrukcyjną Centrali. Wybór jego staje się prawomocny po zatwierdzeniu przez Centralny Związek Spółdzielczy.

§ 33. Do zakresu działalności Zarządu należy reprezentowanie Centrali i działanie w jej imieniu w granicach ustalonych ustawą, statutem i regulaminem Zarządu, a w szczególności:

a) wydawanie oświadczeń o celowości powstania nowych spółdzielni oraz zatwierdzanie zmian statutów zrzeszonych spółdzielni,

b) kontrolowanie działalności zrzeszonych spółdzielni oraz ustalanie norm kalkulacyjnych i asortymentu towarów dla spółdzielni,

c) przedkładanie Centralnemu Związkowi Spółdzielczemu wniosków o rozwiązanie spółdzielni, zawieranie w czynnościach członków zarządu spółdzielni oraz podejmowanie uchwał w sprawie zwalniania pracowników spółdzielni,

d) ustalanie dla zrzeszonych spółdzielni wytycznych planów gospodarczych, finansowych i inwestycyjnych oraz zatwierdzanie i kontrola wykonania tych planów,

e) postanawianie o tworzeniu i likwidacji wydziałów, oddziałów terenowych oraz zakładów Centrali, jak również określanie zakresu ich działalności,

f) składanie sprawozdań z czynności Radzie Nadzorczej oraz informowanie Związku Samopomocy Chłopskiej o pracach Centrali,

g) zgłaszanie wniosków na posiedzenia Rady Nadzorczej i na Zjazd Delegatów,

h) ustanawianie i odwoływanie pełnomocników oraz przyjmowanie i zwalnianie pracowników Centrali,

i) powoływanie organów kontroli wewnętrznej.

§ 34. Oświadczenia woli w imieniu Centrali składają przez swe podpisy pod pieczęcią Centrali dwaj członkowie Zarządu lub też jeden członek Zarządu łącznie z pełnomocnikiem Centrali.

§ 35. Posiedzenia Zarządu odbywają się przynajmniej raz na miesiąc.

Posiedzenia zwołuje Prezes Zarządu, a w razie jego nieobecności, wyznaczony przez niego zastępca. Uchwały Zarządu zapadają zwykłą większością głosów. Do ważności uchwał Zarządu potrzeba obecności co najmniej połowy jego członków, w tym Prezesa lub jego zastępcy. W razie równej ilości głosów decyduje głos Prezesa Zarządu. W posiedzeniach Zarządu może brać udział z głosem doradczym przewodniczący Rady Nadzorczej lub jego zastępca oraz przedstawiciele Centralnego Związku Spółdzielczego, Związku Samopomocy Chłopskiej i Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych.

§ 36. W wypadku, jeżeli spółdzielnia, będąca członkiem Centrali nie przestrzega przepisów ustawy, statutu, uchwał władz Centrali lub obowiązujących planów gospodarczych, Zarząd Centrali może bądź zawiesić w czynnościach członków Zarządu spółdzielni w trybie przewidzianym przez ustawę, bądź też zażądać zwolnienia pracowników odpowiedzialnych za te przewinienia.

§ 37. Zarząd Centrali może uzależnić wykonywanie przez pracowników zrzeszonych spółdzielni funkcji szczególnie odpowiedzialnych, od nadania tym pracownikom odpowiednich uprawnień.

Rodzaje pracowników, podlegających temu przepisowi oraz sposób nadania uprawnień, ustala Zarząd Centrali w specjalnym regulaminie, opartym o wytyczne Centralnego Związku Spółdzielczego.

VI. FUNDUSZE I RACHUNKOWOŚĆ CENTRALI.

§ 38. Fundusze Centrali stanowią:

- a) fundusz udziałowy,
- b) fundusz społeczny (zasobowy),
- c) fundusze specjalne.

Regulaminy funduszy uchwała Rada Nadzorcza.

§ 39. Fundusz udziałowy składa się z wpłat członków na udziały.

§ 40. Fundusz społeczny tworzy się z funduszy nadzwyczajnych.

Fundusz społeczny nie może być podzielony między członków.

§ 41. Fundusze specjalne ustanawiane są przez Radę Nadzorczą dla określonych zadań i powstają z określonych wpływów.

§ 42. Rokiem obrachunkowym Centrali jest rok kalendarzowy.

Z końcem roku obrachunkowego Zarząd sporządza spis inwentarza, układa sprawozdanie roczne i zestawia bilans, który najpóźniej w trzy miesiące po ukończeniu roku powinien być przedstawiony Radzie Nadzorczej. Przyjęte przez Radę sprawozdanie i bilans podaje się do wiadomości wszystkich członków Centrali.

§ 43. Przy układaniu bilansu należy corocznie dokonywać odpisów na amortyzację, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Jeżeli bilans wykaże stratę, pokrywa się ją przede wszystkim z funduszu społecznego, zaś w razie wyczerpania tegoż, odpisuje się ją z funduszu udziałowego w stosunku do zadeklarowanych udziałów.

§ 44. Wszelkie ogłoszenia Centrali, wymagane przez ustawę, będą zamieszczane w organie, wskazanym przez Centralny Związek Spółdzielczy.

VII. ROZWIĄZANIE I LIKWIDACJA.

§ 45. Rozwiązanie i likwidacja Centrali następuje w wypadkach określonych przez ustawę o spółdzielniach. Postępowanie likwidacyjne i upadłościowe przeprowadza się według przepisów prawa.

121.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie udziału spółdzielczości w akcji zwalczania pijaństwa.

Naczelna Rada Spółdzielcza, włączając się do akcji Głównego Społecznego Komitetu Przeciwoalkoholowego przy Centralnej Radzie Związków Zawodowych w sprawie zwalczania pijaństwa, prowadzonej w myśl wytycznych Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, postanawia co następuje:

1. Wszystkie placówki spółdzielcze zobowiązuje się do wzięcia udziału — w możliwie najszerszym zakresie — w społecznej akcji zwalczania pijaństwa, w szczególności do podjęcia we własnym zakresie walki z wszelkimi objawami pijaństwa w czasie pracy i wewnątrz zakładu pracy.

2. Placówki spółdzielcze, prowadzące sprzedaż napojów alkoholowych, zobowiązuje się do ścisłego przestrzegania przepisów ustawy o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych osobom nieletnim, a zwłaszcza uczniom szkół podstawowych i średnich.

3. Centralny Związek Spółdzielczy powinien spowodować wydanie:

a) zakazu propagowania wódki w wystawach sklepów spółdzielczych,

b) zakazu podawania w gospodach spółdzielczych napojów alkoholowych w czasie zbiorowych posiłków,

c) przepisów ograniczających sprzedaż napojów alkoholowych w sklepach i gospodach spółdzielczych, położonych w pobliżu większych zakładów pracy, placów budowy, targowisk i dworców.

4. Wzywa się wszystkie organy samorządu spółdzielczego do czynnego udziału w realizacji wyżej wymienionej akcji, a w szczególności komitety członkowskie, działające przy placówkach spółdzielczych, do kontroli wykonania powyższych zarządzeń, do rozwijania stałej akcji uświadamiającej wśród członków spółdzielni, a zwłaszcza do ochrony młodzieży przed pijaństwem.

Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Zarządowi CZS.

122.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie zmiany opłat od niektórych kategorii spółdzielni na rzecz Spółdzielczego Funduszu Szkolenia Kadr.

I.

Ze względu na fakt, iż opłaty na rzecz funduszy scentralizowanych (FAS 4,13%, SFSK 3%, Fund.

Nagr. 2%), obliczane w stosunku do funduszu plac spółdzielni — w spółdzielniach nieprodukcyjnych o typie czysto usługowym (w których fundusz plac

jest główną i największą pozycją kosztów) stanowią tak duże obciążenie, że — przy obowiązujących stawkach wynagrodzenia za usługi — w większości spółdzielni powodują straty, a w innych wydatnie obniżają rentowność, —

Naczelna Rada Spółdzielcza — na podstawie uzasadnionych wniosków ze strony Zarządów ZSP, Centrali Rzem., CSInw., i CPLiA — postanawia:

1. obniżyć wysokość opłat na SFSK z 3% na 1% dla:

spółdzielni fryzjerskich, ochrony mienia, kamieniarskich, kulturalno-oświatowych, deratyzacyjnych, pomocy domowych, zbiornic odpadków, cerowni;

2. upoważnić Zarząd CZS do obniżania wysokości opłat na SFSK dla innych spółdzielni typu usługowego (nieprodukcyjnych) nie wymienionych w pkt. 1, w których 3%-owy narzut SFSK na fundusz płac mógłby zachwiać równowagę finansową spółdzielni.

Uchwała obowiązuje z dniem ogłoszenia, z ważnością od dnia 1 stycznia 1950 r.

II.

W przedmiocie ulg w świadczeniach spółdzielni na rzecz SFSK ze strony spółdzielni wszystkich typów, Naczelna Rada Spółdzielcza postanawia:

1. Zwolnić od obowiązku świadczeń z tytułu opłat na SFSK spółdzielnie będące w likwidacji, lecz tylko wtedy, gdy masa likwidacyjna nie pokrywa zobowiązań.

2. Upoważnić Zarząd CZS do decyzji w sprawach częściowego lub całkowitego umarzania zaległych opłat na SFSK ze strony spółdzielni czynnych, których wysokość funduszu wyrównawczego nie pokrywa strat operacyjnych.

W tych wypadkach Zarząd CZS podejmować będzie decyzje na podstawie indywidualnych i odpowiednio uzasadnionych wniosków — przedkładanych przez zarządy zainteresowanych centrali spółdzielni.

Uchwała obowiązuje z dniem ogłoszenia, z ważnością od dnia 1 stycznia 1950 r.

123.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 9 listopada 1950 r.

w sprawie jubilatów.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego postanawia:

1. wysyłać listy gratulacyjne do tych osób, które na stanowiskach zawodowych lub społecznych pracowały w spółdzielczości lat 25;

2. zezwolić organizacjom spółdzielczym na wypłacenie jubilatów pracownikom gratyfikacji w wysokości jednomiesięcznych poborów;

3. gratyfikację w roku bieżącym wypłacić z funduszu nagród; na rok przyszły odpowiednie pozycje powinny być wstawione do budżetów zainteresowanych organizacji;

4. zgłoszenia jubilatów przyjmuje organizacja spółdzielcza, listę jubilatów zaświadcza biuro kadr właściwej centrali, a zatwierdza Biuro Kadr CZS.

124.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1950 r.

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe, wynajmowane przez jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione.

(Monitor Polski Nr A-77, poz. 389, Monitor Spółdzielczy Nr 13, str. 12).

W związku z zapytaniem komórek terenowych, kierowanymi do Ministerstwa Gosp. Komun., dotyczącymi stosowania wyżej cytowanej uchwały, Ministerstwo Gospodarki Komunalnej wyjaśnia, co następuje:

1. Uchwała powyższa obejmuje wszelkie jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione w przypadkach, kiedy zarówno wynajmujący, jak i najemca należą do tych jednostek bądź przedsiębiorstw. W szczególności uchwała powyższa obejmuje zarządy nieruchomości komunalnych w przypadkach, w których najemca jest jednostką administracji państwowej, instytucją bądź przedsiębiorstwem uspołecznionym, podanym w § 2 pkt. (a—d). Odnośnie innych instytucji, organizacji lub jednostek zwolnionych od wpłat na

F.G.M., a wskazanych w punkcie e) § 2, do czasu ogłoszenia ich wykazu w Monitorze Polskim przez Prez. Państw. Kom. Plan. Gospodarczego, przepisy te nie obowiązują.

2. Ponieważ uchwała powyższa obowiązuje z dniem 1 sierpnia 1950 r., z tym dniem — zgodnie z pkt. 2 § 15 — nawet w tych wypadkach, jeżeli czynsz umowny był inny, należy zastosować nowe stawki czynszowe, zawiadamiając o tym zainteresowanych najemców, wymienionych w § 2 pkt. (a—d).

W stosunku do najemców, którzy zobowiązali się do przeprowadzenia remontów kapitalnych i bieżących, należy zastosować potrącenia przewidziane w § 13. O ile wynajmowane przez nich lokale użytkowe obejmują całe budynki, zajmowane przez jednego lub kilku najemców, obniżenie czynszu za lokale

użytkowe w budynkach mieszkalnych, należy stosować do lokali w suterrenach lub na poddaszach i do piwnic (§ 11 ust. 1 i 2).

Koszta eksploatacji nieruchomości, obejmujące wydatki związane ze zwykłym zarządaniem nieruchomości, jak wynagrodzenie administratora, dozorcę oraz wydatki na ubezpieczenie tych osób, wydatki na materiały kancelaryjne, związane z administracją, ubezpieczenie nieruchomości, wydatki na wodę, kanały, czyszczenie kominów, wywóz śmieci, usuwanie fekalii, oczyszczanie ulic, utrzymanie czystości, oświetlenie pomieszczeń, służących do wspólnego użytku (korytarze, klatki schodowe, ubikacje itp.), utrzymanie zieleńców i podwórza ponoszą Zarządy Nieruchomości Komunalnych i pokrywają je z otrzymanego czynszu, o ile użycie z najemcą inaczej nie stanowi.

Natomiast Zarząd Nieruchomości Komunalnych może żądać od najemców opłaty tytułem zwrotu kosztów dostarczonego oświetlenia lokalu, ogrzewania i ciepłej wody z własnych urządzeń oraz używania dzwignów — § 9 uchwały z dnia 21.VI.1950 r.

3. Wszelkie sprawy sporne z najemcami, określonymi w uchwale automatycznie zostaną zlikwidowane: winni oni uregulować zaległe czynsze wg stawek podanych w tabelach załączonych do omawianej uchwały Rady Ministrów (§ 15 pkt. 3).

4. Pismo okólne z dnia 27.I.1950 r. w sprawie „zawieszenia obowiązku regulowania czynszu dzierżawnego niektórym instytucjom“ ogłoszone w Dz. Urz. M.A.P. Nr 6, poz. 39 obowiązuje nadal.

5. Zarządy Nieruchomości Komunalnych powinny najpóźniej do dnia 31.8. rb. sporządzić i przesłać Wydziałowi Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Prez. Wojewódzkiej Rady Narodowej wg załączonego wzoru sprawozdania o wynikach finansowych zastosowania przez Zarządy Nieruchomości Komunalnych stawek czynszów za lokale użytkowe,

określonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 21.VI.1950 r.

Wydział Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej powinien sporządzić analogiczne zestawienie, obejmujące cały obszar województwa i najpóźniej do dnia 15 września br. przesłać do wiadomości Ministerstwu Gospodarki Komunalnej.

6. Wysokość czynszu za lokale użytkowe unormowana w uchwale Rady Ministrów z dnia 21.VI. rb. ustalona została na podstawie badań rzeczywistych kosztów utrzymania i amortyzacji domów i wysokością tych kosztów jest uzasadniona. W związku z tym nie są uzasadnione czynsze za lokale użytkowe, pobierane przez prywatnych właścicieli nieruchomości, a w wysokim stopniu przewyższające normy wymienione w uchwale Rady Ministrów z dnia 21.VI. rb. (Monitor Polski Nr A-77, poz. 839).

Prezydium miejskich rad narodowych (wydziały gospodarki komunalnej i mieszkaniowej) powinny poczynić odpowiednie kroki, aby omawiana uchwała Rady Ministrów stała się normą, ustalającą górną granicę wysokości czynszów za lokale użytkowe wynajmowane urzędom, instytucjom, bądź przedsiębiorstwom państwowym, lub społecznym, również przez prywatnych właścicieli nieruchomości.

W tym celu prezydium miejskich rad narodowych (wydziały gospodarki komunalnej i mieszkaniowej) powinny zwrócić się do lokalnych przymusowych zrzeszeń prywatnych właścicieli nieruchomości, aby zapoznały swych członków z normami wysokości czynszów zawartymi w uchwale Rady Ministrów z dnia 21.VI.1950 r. „z zaznaczeniem, że normy te w zasadzie powinny stanowić górną granicę czynszów, ustalanych w umowie najmu lokali użytkowych, zawieranych między prywatnymi właścicielami nieruchomości, a urzędami, instytucjami i przedsiębiorstwami społecznymi“.

125.

KOMUNIKAT WYDZIAŁU PREZYDIALNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 23 października 1950 r.

w sprawie wykorzystania urlopów przez pracowników spółdzielczych.

Centralny Związek Spółdzielczy przypomina, że urlopy wypoczynkowe za rok 1950 muszą być bezwarunkowo wykorzystane przez wszystkich pracowników spółdzielczych do końca br.

Centralny Związek Spółdzielczy zwraca uwagę, że ekwiwalenty za niewykorzystane urlopy w 1950 r. w żadnym wypadku nie będą wypłacane.

Nakłada się na inspektorów i rewidentów wydziałów rewizyjnych CZS i central obowiązek szczegó-

łowego badania wykonania planów urlopów w placówkach przez nich kontrolowanych.

Wobec kierownika placówki, w której stwierdzono niewykonanie planu urlopów zostanie wszczęte postępowanie dyscyplinarne.

W związku z powyższym centrale podadzą niniejsze zarządzenie niezwłocznie do wiadomości i wykonania wszystkim podległym sobie placówkom.

126.

KOMUNIKAT WYDZIAŁU REWIZYJNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 15 listopada 1950 r.

w sprawie Funduszu Likwidacji Spółdzielni.

W związku z uchwałą Zarządu CZS z dnia 2 sierpnia 1950 r. w sprawie utworzenia Funduszu Likwidacji Spółdzielni przy CZS, na który ma być wpłacana gotówka i papiery wartościowe, po zakończeniu przeprowadzenia likwidacji spółdzielni, — Wydział Rewizyjny CZS przypomina Komisjom likwidacyj-

nym, względnie likwidatorom, o obowiązku przekazywania nadwyżek, pozostałych po zakończeniu likwidacji, do CZS na rachunek Funduszu Specjalnego w Banku Rzemiosła i Handlu, Oddział Główny w Warszawie, konto Nr 10.009.

127.

INSTRUKCJA WYDZIAŁU PREZYDIALNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 10 października 1950 r.

w sprawie wypełniania „Karty Pracownika“ dla świadczeń z Akcji Socjalnej

Wstęp.

1. „Karta Pracownika“ służy do rejestrowania danych, dotyczących pracownika, mających wpływ na świadczenia Akcji Socjalnej, oraz do rejestrowania samych świadczeń Akcji Socjalnej na rzecz pracownika i jego rodziny.

I. Sposób prowadzenia „Karty Pracownika“.

2. Kartę Pracownika, nazywaną w dalszych punktach Kartą, wypełnia na pierwszej stronie referent personalny z dniem zaangażowania pracownika.

3. Karta wypełniona przez referenta personalnego zostaje przekazana referentowi socjalnemu, który ma obowiązek systematycznie ją aktualizować.

4. Kartę przechowywać należy w specjalnym pudełku na kartotekę, pod zamknięciem, bowiem zapisy na niej należy traktować jako poufne.

5. Uprawnionymi do korzystania z karty są: zarząd spółdzielni względnie kierownik placówki, pracownicy komórki kadrowej i komórki socjalnej, członkowie Zarządu Koła Związku Zawodowego i osoby kontrolujące.

6. Kartę należy wypełniać atramentem w tych częściach, które nie ulegają zmianom, natomiast dane, które mają charakter tymczasowy powinny być wpisywane zwyczajnym ołówkiem dla łatwego ich usunięcia i zastąpienia danymi aktualnymi.

7. Z chwilą zapisania całej 2-giej strony, należy dołączyć do karty drugi egzemplarz, przy czym nie należy wypełniać już pierwszej strony drugiego egzemplarza, a tylko kontynuować zapisy na stronie drugiej.

8. Oprócz indywidualnych kart pracownika prowadzić należy rejestr zbiorczy wszystkich kart. W rejestrze należy podać Nr porządkowy, który jednocześnie umieszczamy w prostokacie w prawym regu Karty, nazwisko i imię pracownika oraz datę wycofania Karty.

9. Kartę wycofuje się z kartoteki w dniu, w którym pracownikowi skończył się okres wypowiedzenia pracy.

10. Kartę wycofaną należy wykorzystać dla celów sprawozdawczych, a następnie przekazać ją do komórki kadrowej, która Kartę tę dołączy do akt personalnych danego pracownika.

11. Karty należy układać w/g nazwisk w porządku alfabetycznym. (Ze względu na niedokładne wykonanie pierwszego nakładu Karty, nie należy wycinać liter, a do układania w/g alfabetu posługiwać się konikami).

II. Technika wypełniania Karty.

12. Na stronie 1-szej z lewej strony u góry, na tym poziomie, gdzie z prawej, w ramce, zamieszczony jest Nr, należy pisać numery „Kart Dziecka“ dzieci danego pracownika.

13. W okienku, w którym podaje się Nr legitymacji Związku Zawodowego, należy — w drugiej linii kropkowanej — podać stan rodzinny, określeniem „pełna“ względnie „niepełna“ (rodzina pełna jest wtedy, jeżeli żyją oboje małżonkowie, niepełna — jeżeli jedno z nich już nie żyje).

14. Dochód netto ustala się przez wpisanie zarobków z pracy i dochodów z własności prywatnej.

15. Dochód netto pracownika ustala się na podstawie listy płacy w/g stanu z dn. I.I. i I.VII. każdego roku. Dochód netto współmałżonka i innych członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie pracownika, wypełnia się

na podstawie dostarczonych zaświadczeń. Zaświadczenia przechowywane są w oddzielnych segregatorach.

Dochód z własności prywatnej wpisuje się do Karty na podstawie zaświadczeń, wydawanych przez organa gminnych rad narodowych, względnie przez komitety blokowe. Te zaświadczenia należy także przechowywać; stanowią one załączniki do Karty.

16. Dochód netto w rodzinach rozwiedzionych lub separowanych należy wpisywać taki, jaki jest on w rzeczywistości, tzn. jeżeli druga strona wnosi alimenty, to trzeba je podawać, natomiast jeżeli nie świadczy, chociażby zapadł skazujący wyrok sądowy, nie należy ich podawać.

17. Na pytanie „Ilość osób na utrzymaniu“ należy podać ilość osób żyjących we wspólnym gospodarstwie, łącznie z tym, na którego wypisana jest Karta.

18. Drugą stroną Karty: „świadczenia socjalne wykorzystane“, należy wypełniać każdorazowo w tym momencie, kiedy reguluje się należności za przyznane świadczenie pracownikowi — to znaczy wtedy, kiedy komórka socjalna daje do księgowości spółdzielni (kolumna 4) zlecenie wypłaty.

19. W kolumnie 1 części „A“ rok wpisuje się jeden raz, a następnie podaje się tylko miesiące. Tak rok, jak i miesiące należy pisać cyframi arabskimi.

20. W kolumnie 5-ej podaje się zwroty od rodziców. Wpisy do tej kolumny mogą być dokonane na podstawie okazanego przez zainteresowanego kwitu kasowego, względnie po sprawdzeniu przez referat socjalny w księgowości czy zainteresowany wniósł opłatę. Kwit kasowy zatrzymuje zainteresowany.

21. Zamykając rok, podlicza się każdą kolumnę, i tak: w kolumnie pierwszej otrzymuje się ilość miesięcy, w kolumnie drugiej ilość korzystających z tym, że imiona powtarzające się należy liczyć jako jedną osobę, w kolumnie trzeciej podlicza się jednoznaczne symbole, w kolumnie czwartej otrzymana się sumę wypłaconych przez spółdzielnię opłat za świadczenia z Funduszu Socjalnego, w kolumnie piątej sumę wniesionych przez rodziców względnie opiekunów należności z tytułu odpłatności.

22. Wynik podliczenia po podwójnym podkreśleniu, tzn. po zamknięciu, przenosi się następnie na arkusz zbiorczy, który będzie jednym z elementów do sporządzenia sprawozdania z Akcji Socjalnej.

23. W części „B“ wpisywać należy tylko te świadczenia, które mają charakter świadczeń indywidualnych, a więc:

- wczasy doroczne i zdrowotne,
- zapomogi bezzwrotne,
- przydzielenie działki w ogródku działkowym w przeliczeniu na dochód roczny z działki.

Do Karty należy wnieść przyznane dotacje na wczasy świąteczne, jeżeli są one indywidualnie przyznawane, jeżeli natomiast to jest wycieczka, względnie jeżeli pracownik korzysta ze stołówki i zakład pracy świadczy na koszty administracyjne tej stołówki, to takich wydatków, mających charakter zbiorowy (dla zespołu), nie należy wnosić do Karty.

24. Informacje o przyznaniu zapomóg, jak również o wykorzystaniu wczasów przez pracownika, należy co miesiąc zbierać do Koła Związkowego oraz od Zarządu Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UWAGA: Na stronie czołowej w tablicy „Posiada własność prywatną“ zakradł się błąd — mianowicie kolumna 4 powinna być sumą kolumny 2 + 3, a nie jak podano w kolumnie 4 (rubr. 3 + 4).

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA OGÓLNEGO

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 47 z dnia 21 października 1950 r.

Wynalazczość pracownicza.

poz. 428. Dekret z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej.

Dekret powyższy ma na celu wzmoczenie wynalazczości pracowniczej, jako istotnego czynnika rozwoju gospodarki narodowej, oraz zapewnienie pracownikom opieki i pomocy Państwa w zakresie wynalazczości.

Przed wszystkim dekret zawiera definicję szeregu pojęć bardzo ważnych i często używanych przy rozpatrywaniu zagadnień gospodarki narodowej.

W szczególności dekret ustala, że **uspołecznionym zakładem pracy** jest zakład pracy prowadzony przez Państwo, osobę prawną prawa publicznego, przedsiębiorstwo państwowe, państwowo-spółdzielcze, centralę spółdzielczo-państwową, centralę spółdzielni, spółdzielnię, albo przez spółkę, w której Skarb Państwa, przedsiębiorstwo państwowe lub osoba prawna prawa publicznego posiada udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

Udoskonaleniem w rozumieniu dekretu jest osoba zatrudniona w uspołecznionym zakładzie pracy na podstawie stosunku publiczno-prawnego, umowy o pracę lub o dzieło albo na podstawie umowy zlecenia.

Wynalazkiem jest nowe rozwiązanie zagadnienia technicznego, na które może być udzielony patent i które może znaleźć zastosowanie w gospodarce narodowej.

Udoskonaleniem technicznym jest rozwiązanie zagadnienia technicznego, które nie będąc wynalazkiem, ulepsza konstrukcję lub procesy technologiczne w uspołecznionym zakładzie pracy.

Usprawnieniem jest ulepszenie, które bezpośrednio wpływa na bardziej wydajne wykorzystanie w procesie produkcyjnym urządzeń technicznych, narzędzi pracy, materiałów i siły roboczej, nie zmieniając jednak istotnie konstrukcji lub procesów technologicznych, albo wprowadza korzystne zmiany w zakresie techniki lub organizacji produkcji w uspołecznionym zakładzie pracy.

Udoskonalenia względnie usprawnienia technicznego nie uważa się za nowe, jeżeli były one znane i stosowane w Polsce przed ich zgłoszeniem właściwym organom względnie, jeżeli Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej opublikował je.

Pracownicy mają prawo korzystania z pomocy i opieki swego uspołecznionego zakładu pracy, potrzebnych do dokonania wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia.

Pracownik, który dokonał wynalazku, ma prawo do świadectwa autorskiego. Również w przypadkach udoskonalień technicznych i usprawnień pracownikom przysługuje prawo uzyskania odpowiednich świadectw, jakie wydawać będzie Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej. Za dokonanie wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia przysługuje pracownikowi prawo do wynagrodzenia. Zasady obliczania tych wynagrodzeń określi Rada Ministrów.

Pracownikom zakładu uspołecznionego, którzy na zlecenie kierownika zakładu pracy udzielili pomocy przy opracowaniu pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia, będą przyznawane premie według zasad, jakie ustali Przewodniczący PKPG w porozumieniu z Ministrem Finansów. Premie te będzie wypłacał zakład pracy.

Spory, jakie będą mogły wyniknąć między uspołecznionym zakładem pracy a pracownikiem o prawa twórcy do wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia, rozstrzygać będzie Urząd Patentowy (Wydział Spraw Spornych).

Omawiany dekret zawiera również przepisy karne, wymierzone przeciwko tym, którzy zatajają wynalazki pracownicze, udoskonalenia techniczne lub usprawnienia, albo zgłaszają je za swoją rzecz, jak też przeciwko tym, którzy wbrew swym obowiązkom utrudniają realizowanie pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 21 października 1950 roku.

Obniżenie podatku gruntowego podatnikom, których grunty weszły w skład rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub zrzeczeń uprawy ziemi.

poz. 438. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 października 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z roku 1950 str. 5).

W myśl rozporządzenia tego podatnikom podatku gruntowego, którzy w 1950 r. po przeprowadzeniu indywidualnych zbiorów wstąpili do zarejestrowanych rolniczych spółdzielni wytwórczych i rolniczych zespołów spółdzielczych oraz dokonali zespołowo siewów jesiennych, została przyznana ulga w podatku gruntowym za rok podatkowy 1950 w wysokości 50% drugiej raty podatku, wymierzonego im za ten rok.

Również podatnikom podatku gruntowego, którzy w 1950

roku po przeprowadzeniu indywidualnych zbiorów wstąpili do zarejestrowanych zrzeczeń uprawy ziemi oraz dokonali zespołowo siewów jesiennych, została przyznana ulga za rok podatkowy 1950 w wysokości 50% drugiej raty podatku, wymierzonego im za ten rok z gruntów włączonych przez podatnika do wspólnej uprawy.

Takie same ulgi zostały przyznane podatnikom podatku gruntowego, którzy w 1950 r. po dokonaniu indywidualnych siewów jesiennych wstąpili do zarejestrowanych rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub zrzeczeń uprawy ziemi, a nie uiścili jeszcze drugiej raty podatku gruntowego, wymierzonego im za ten rok.

Jeżeli podatnicy, którym w myśl omawianego rozporządzenia przysługuje ulga w podatku gruntowym za rok 1950, uiścili już drugą ratę podatku gruntowego za ten rok, to wówczas została im przyznana ulga w tym podatku za rok podatkowy 1951 w wysokości podatku, przypadającego z gruntów obsianych indywidualnie jesienią 1950 r., pod warunkiem, że pozostała część swych gruntów włącza oni do wspólnych siewów wiosennych w 1951 r.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1950 roku.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 49 z dnia 28 października 1950 roku.

Nowelizacja dekretu o przedsiębiorstwach państwowych i przekształcenie przedsiębiorstw państwowo - spółdzielczych na przedsiębiorstwa państwowe.

poz. 439. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych.

W myśl powyższego dekretu przedsiębiorstwa państwowe są tworzone dla wykonywania zadań, wynikających z narodowych planów gospodarczych. Utworzenie przedsiębiorstwa państwowego następuje w drodze zarządzenia właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego PKPG.

Jeżeli działalność przedsiębiorstwa ogranicza się do realizacji terenowych planów gospodarczych wówczas takie przedsiębiorstwa państwowe mogą być tworzone zarządzeniami prezydiów właściwych rad narodowych i podlegają terenowym organom jednolitej władzy państwowej.

Przedsiębiorstwa państwowe podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych i nabywają osobowość prawną z dniem wpisu do rejestru.

Przedsiębiorstwo państwowe odpowiada tylko za swoje zobowiązania; odpowiedzialność jego nie rozciąga się na zobowiązania Skarbu Państwa ani innego przedsiębiorstwa państwowego. Natomiast za zobowiązania przedsiębiorstwa budżetowego poręcza Skarb Państwa. Za zobowiązania innych przedsiębiorstw państwowych Skarb Państwa nie odpowiada.

Należności, wynikające z orzeczeń państwowych komisji arbitrażowych są egzekwowane na podstawie przepisów szczególnych o państwowym arbitrażu gospodarczym.

Do składania w imieniu przedsiębiorstwa państwowego oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

Z dniem wejścia w życie omawianego dekretu przepisy jego stosuje się do wszystkich istniejących dotychczas przedsiębiorstw państwowych z następującymi wyjątkami: 1) państwowe instytucje bankowe; 2) przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe”; 3) przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”; 4) państwowe przedsiębiorstwa leśne; 5) przedsiębiorstwa państwowe, jakie Rada Ministrów wyłączy w drodze rozporządzenia spod działania przepisów powyższego dekretu.

Istniejące dotychczas przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze stają się przedsiębiorstwami państwowymi w rozumieniu omawianego dekretu.

Dostosowanie organizacji istniejących dotychczas przedsiębiorstw państwowych do przepisów omawianego dekretu ma nastąpić w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r.

Zostały uchylone wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach unormowanych w omawianym dekrete.

Obowiązek jednak centrali spółdzielni oddania w dotychczasowym trybie przedsiębiorstwom państwowo-spółdzielczym, przekształconym z mocy omawianego dekretu na przedsiębiorstwa państwowe, majątku w myśl przepisów uchylonej ustawy z dnia 21 maja 1948 roku o przedsiębiorstwach państwowo-spółdzielczych, — pozostał w mocy.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 28 października 1950 r.

Najem lokali

poz. 442. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o najmie lokali.

Dekret powyższy wprowadza w dekrete z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1948 r. str. 8) następujące istotne zmiany.

1) Przeznaczenie Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej zostało znacznie rozszerzone. Według dotychczas obowiązujących przepisów fundusz ten był przeznaczony na pokrywanie kosztów remontu budynków mieszkalnych z wyjątkiem budynków, nie podlegających przepisom dekretu o najmie lokali oraz budynków, których właściciele lub użytkownicy są w myśl postanowień tego dekretu (art. 21 ust. 3) zwolnieni od wpłat na rzecz Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej.

Obecnie fundusz ten jest przeznaczony na pokrywanie kosztów: a) dokonywania remontu kapitalnego budynków mieszkalnych; b) ulepszenia wyposażenia technicznego budynków mieszkalnych (wodociągów, kanalizacji, centralnego ogrzewania itp.); c) odbudowy, przebudowy i adaptacji budynków przeznaczonych na cele mieszkalne mas pracujących, o ile koszty tych robót nie przekraczają 60% wartości technicznej budynków; d) wykończenia budynków mieszkalnych, których budowa rozpoczęta została ze środków nie objętych państwowym planem inwestycyjnym. Warunki pokrywania przez Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej kosztów wykańczania budynków, o których mowa w pktcie d), określi Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrami Finansów i Budownictwa.

2) Zwolnienie od wpłat na rzecz Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej zostało ograniczone do przypadków, gdy wynajmujący lub użytkujący lokale mieszkalne zajmują domy jednorodzinne, mające nie więcej niż 5 izb mieszkalnych, o ile domy te są zajmowane w całości lub w części przez właściciela.

Dotychczas zwolnienia takie przysługiwały wynajmującym lub użytkującym lokale mieszkalne w budynkach mających nie więcej niż 8 izb mieszkalnych.

3) Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów został upoważniony do rozkładania na raty, odraczania i umarzania zaległości z tytułu wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej, jeżeli ściąganie ich było by połączone z niewspółmiernymi trudnościami lub kosztami albo groziło by dłużnikowi zniszczeniem materialnym. Uprawnienia te mogą być przelane na prezydium wojewódzkich rad narodowych.

Ponadto zostały wprowadzone zmiany organizacyjne w administracji Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej. Zmiany powyższe są konsekwencją wprowadzenia jednolitych terenowych władz państwowych oraz reorganizacji naczelnych władz państwowych.

Minister Gospodarki Komunalnej został upoważniony do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali z uwzględnieniem zmian, jakie wprowadziły w tym dekrete późniejsze akty ustawodawcze.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 1 listopada 1950 roku.

Zniesienie odrębnego sądownictwa pracy

poz. 446. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o przekazaniu sądom powszechnym spraw w zakresie sądownictwa pracy.

W myśl powyższego dekretu sprawy cywilne, należące dotychczas do sądów pracy, rozpoznawać będą sądy powszechne według przepisów postępowania w sprawach cywilnych.

Odrębne (szczególne) sądownictwo pracy zostaje zmienione.

Z dniem wejścia w życie omawianego dekretu traci moc obowiązującą prawo o sądach pracy (Dz. U. R. P. z 1934 Nr 93, poz. 854 z późniejszymi zmianami) z wyjątkiem przepisów, dotyczących zakresu działania inspekcji pracy i innych władz administracji publicznej.

Omawiany dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 roku.

Postępowanie podatkowe

poz. 451. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym.

Dekret powyższy wprowadza liczne i istotne zmiany w obecnie obowiązujących przepisach postępowania podatkowego, dostosowując to postępowanie do wprowadzonych w bieżącym roku zmian w organizacji naczelnych władz państwowych i do wprowadzonej jednolitej państwowej władzy terenowej.

Zasadniczym zmianom uległ przede wszystkim dekret z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr. 27, poz. 174).

Ze zmian tych na szczególną uwagę zasługują:

1. **Rozszerzenie uprawnień Ministra Finansów**, do którego należeć będzie naczelną nadzór nad sprawami danin publicznych oraz piecza nad prawidłowym i jednolitym wykonywaniem przepisów w zakresie tych danin. W szczególności Minister Finansów wyjaśniać będzie znaczenie określeń użytych w przepisach o daninach publicznych oraz udzielać wytycznych dla stosowania tych przepisów. Ponadto Minister Finansów określać będzie: a) które rodzaje przychodów ze świadczenia usług podlegają opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń, a które według przepisów o podatku obrotowym; b) które rodzaje ubocznych przychodów związanych z gospodarstwami rolnymi podlegają opodatkowaniu według przepisów o podatku gruntowym, a które według przepisów o podatku obrotowym; c) które rodzaje gruntów, z uwagi na ich położenie, obszar i sposób użytkowania podlegają opodatkowaniu według przepisów o podatku gruntowym, a które według przepisów o podatku od nieruchomości.

Minister Finansów otrzymał również uprawnienia ustawowe do nakładania na strony szczególnych obowiązków i ograniczeń; do wydawania szczególnych przepisów w zakresie księgowości, do nakładania na podatników w poszczególnych przypadkach kosztów szczególnego nadzoru podatkowego oraz określania skutków naruszania przepisów o szczególnym nadzorze podatkowym lub o odrębnym postępowaniu podatkowym.

2. Poza adwokatami pełnomocnikami spółdzielni w postępowaniu podatkowym mogą być przedstawiciele właścicielskich central spółdzielni lub central spółdzielczo-państwowych. Centralny Związek Spółdzielczy uprawniony jest do zastępowania przed organami finansowymi central spółdzielni i central spółdzielczo-państwowych oraz spółdzielni.

3. Podmioty gospodarki uspołecznionej, a w szczególności przedsiębiorstwa oraz instytucje spółdzielcze obowiązane są do ustanowienia osób, odpowiedzialnych za prawidłowe obliczanie i pobieranie w imieniu płatnika podatku od wynagrodzeń oraz za terminowe wpłacanie pobranego podatku na rachunek właściwego organu finansowego i do zgłaszania organowi finansowemu pierwszej instancji imion, nazwisk i adresów tych osób. Zgłoszenia te należy dokonać w terminie właściwym dla dokonania pierwszej wpłaty podatku na rachunek organu finansowego, a następnie w terminie dwutygodniowym od daty zajścia każdej zmiany w osobie odpowiedzialnego.

Obowiązki powyższe może Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG w odniesieniu do gospodarki uspołecznionej w drodze zarządzenia nałożyć także na podatników lub płatników innych danin publicznych (podatków).

4. Każdy podatnik prowadzący księgi obowiązany jest podać do wiadomości właściwego organu finansowego pierwszej instancji imię, nazwisko i adres osoby fizycznej prowadzącej te księgi, a jeżeli nadzorowanie prowadzenia ksiąg należy do innej osoby — również imię, nazwisko i adres tej osoby. Zawiadomienia należy dokonać w terminie tygodniowym od daty zaprowadzenia ksiąg po raz pierwszy albo od daty zajścia zmian co do wyżej wymienionych osób.

5. Minister Finansów ma prawo przesuwania w drodze zarządzenia terminów do składania zeznań podatkowych. Kierownicy wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi mają prawo odraczania na indywidualne podania wszelkich terminów przewidzianych w omawianym dekrete, jak również — terminów przewidzianych w poszczególnych ustawach podatkowych.

Prawo przywrócenia wszelkich zaniedbanych terminów mają: 1) kierownicy wydziałów finansowych prezydiów powiatowych i miejskich rad narodowych oraz kierownicy oddziałów wydziałów finansowych rad narodowych m. st. Warszawy oraz m. Łodzi, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza okresu jednego miesiąca; 2) kierownicy wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi,

jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza okresu sześciu miesięcy; 3) Minister Finansów — we wszystkich innych przypadkach.

6. Zostały ustalone opłaty za karty rejestrowe, a w szczególności: a) zakłady handlowe i usługowe, jeżeli są obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych — zł 10.000 rocznie (w dawnej walucie), — jeżeli są obowiązane do prowadzenia ksiąg podatkowych z obowiązkiem kontroli ilościowej — zł 5.000.— rocznie, a pozostałe zł 3.000.— rocznie; b) zakłady przemysłowe i rzemieślnicze oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa i zakłady o celach zarobkowych — zł 10.000.— rocznie, jeżeli są obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych; zł 5.000.— gdy są obowiązane do prowadzenia ksiąg podatkowych z obowiązkiem prowadzenia kontroli ilościowej; zł 2.000.— pozostałe; c) składy — zł 1.000.— rocznie.

7. O ile chodzi o księgi handlowe i podatkowe, to Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG może w drodze rozporządzenia rozciągnąć obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych (rozrachunkowych) również na określone grupy osób fizycznych i prawnych, na których w myśl dotychczasowych przepisów obowiązek ten nie ciąży.

8. Wszystkie osoby wykonujące świadczenia podlegające podatkom obrotowemu, choćby zwolnione przepisami ustawowymi od obowiązku opłacania tego podatku, obowiązane są do wydawania w każdym przypadku sprzedaży towarów w większej ilości bądź do dalszej odsprzedaży lub przeróbki, a w pozostałych przypadkach na żądanie — rachunki, stwierdzające sprzedaż rzeczy ruchomej lub wykonanie świadczenia usług i zawierające wszystkie dane wymagane odnośnymi przepisami omawianego dekretu (art. 86). Obowiązek wydania rachunku istnieje również i wtedy, gdy sprzedaż lub wykonanie usług nastąpiło w całości lub w części na kredyt.

9. Podmioty gospodarki uspołecznionej są obowiązane do przesyłania w terminie do dnia 15 każdego miesiąca właściwym organom finansowym odpisów lub wyciągów z zawartych w ubiegłym miesiącu z osobami fizycznymi i przedsiębiorstwami gospodarki nieuspołecznionej umów o świadczenie rzeczy lub usług oraz umów dzierżawy. Obowiązek ten istnieje tylko wtedy, gdy wartość umowy przekracza kwotę określoną przez Ministra Finansów w drodze zarządzenia.

Obowiązek powyższy nie dotyczy umów o świadczeniu usług, podlegających przepisom od podatku od wynagrodzeń.

10. Do omawianego dekretu zostały włączone szczegółowe przepisy, dotyczące obywatelskich komisji podatkowych.

11. Ministrowi Finansów służy prawo uchylecia z urzędu lub zmiany w wyjątkowych przypadkach każdej decyzji prawomocnej, o ile nie podobna w inny sposób odwrócić niepowetowanej szkody dla Skarbu Państwa lub gospodarki narodowej. Prawo to służy Ministrowi Finansów także w przypadku nieprzedstawienia przez podatnika na żądanie organu finansowego ksiąg i dokumentów w okresie, w którym powinny one być przechowywane bez względu na to, czy księgi te i dokumenty były już poprzednio badane przez organ finansowy.

Zmiany w obowiązujących dotychczas przepisach o postępowaniu podatkowym są tak liczne i istotne, że Minister Finansów został upoważniony do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu o postępowaniu podatkowym z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 11 listopada 1950 roku.

Zobowiązania podatkowe.

poz. 452. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych.

Dekret powyższy zmienia szereg zasadniczych przepisów, jakie znajdowały się w dotychczas obowiązującym dekrete z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 27 z r. 1946, poz. 173) z późniejszymi zmianami.

W szczególności daje on nową definicję zobowiązań podatkowych, postanawiając, że zobowiązanie do świadczenia określonej sumy pieniężnej z tytułu obowiązku podatkowego (zobowiązanie podatkowe) wynika bądź z zaistnie-

nia okoliczności, z którymi prawo łączy powstanie takiego obowiązku, bądź z opartej na prawie decyzji władzy.

Zobowiązanie podatkowe powstaje z chwilą doręczenia decyzji ustalającej to zobowiązanie płatnikowi. Jeżeli jednak prawo przewiduje obowiązek wykonania zobowiązania podatkowego bez uprzedniego doręczenia decyzji, zobowiązanie powstaje z chwilą zaistnienia okoliczności, z którymi prawo łączy powstanie takiego obowiązku.

W myśl omawianego dekretu jeżeli zgodnie ze szczególnymi przepisami zobowiązanie podatkowe oblicza się według skali progresywnej, ma być ono ustalone w ten sposób, ażeby z podstawy opodatkowania wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej niż pozostaje z najwyższej podstawy opodatkowania bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku przypadającego na ten stopień.

Jeżeli po potrąceniu przypadającej kwoty podatku pozostaje z ustalonej podstawy opodatkowania mniej niż wynosi najwyższa podstawa opodatkowania wolna od podatku, należy podatek wymierzyć tylko w wysokości nadwyżki ponad kwotę najwyższej podstawy opodatkowania wolnej od podatku.

O ile chodzi o zaliczki i przedpłaty na zaliczki omawiany dekret postanawia, że Minister Finansów może w drodze rozporządzenia: a) wprowadzić obowiązek wpłacania zaliczek na podatek i przedpłat na zaliczki; b) określać sposoby obliczania zaliczek i przedpłat dla wszystkich lub niektórych grup podatników; oraz c) upoważnić organa finansowe do ustalania zaliczek i przedpłat na podstawie wartości majątku, przeciętnych obrotów, przychodów lub dochodów oraz do wprowadzania w ciągu roku podatkowego zmian w wysokości ustalonych zaliczek.

Termin płatności należności z tytułu zobowiązania podatkowego wynosi dla podatnika (płatnika) gospodarki uspołecznionej miesiąc, a dla podatnika (płatnika) gospodarki nieuspołecznionej dwa tygodnie od doręczenia decyzji ustalającej należność.

Wysokość, zasady obliczania oraz przypadki zaniechania poboru odsetek za zwłokę określa Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG.

Za zobowiązania podatkowe obok podatnika odpowiada solidarnie z nim nabywca całości lub części jego praw majątkowych, jeżeli prawa te albo obrót, przychód lub dochód z nich były przyjęte do podstawy opodatkowania, przy czym odpowiedzialność nabywcy określa się w takim stosunku, w jakim nabyte prawa majątkowe albo obrót, przychód lub dochód z nich były przyjęte do podstawy opodatkowania, a nadto odpowiedzialność nabywcy dotyczy zobowiązań podatkowych za okres przed nabyciem praw majątkowych podatnika.

W przypadkach zbycia prowadzonego przez spółdzielnię przedsiębiorstwa w trybie art. 48 ustawy o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 25 z r. 1950, poz. 232) odpowiedzialność spółdzielni za zobowiązania podatkowe tego przedsiębiorstwa, powstałe przed sporządzeniem aktu zbycia lub dotyczące tego okresu, przechodzi na nabywcę, a spółdzielnia zbywająca jest zwolniona od odpowiedzialności majątkowej za te zobowiązania.

W myśl omawianego dekretu zobowiązania podatkowe przedawniają się z upływem dziesięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności, przy czym odroczenie terminu płatności i rozłożenie na raty należności przerywa bieg przedawnienia. Zobowiązania podatkowe, zabezpieczone hipoteką lub zastawem, nie ulegają przedawnieniu, jednak po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być zaspokojone tylko z przedmiotów majątkowych, na których zostały zabezpieczone.

W gospodarzco uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach, zobowiązania podatkowe mogą być umarzone w całości lub w części, co po- ciąga za sobą umorzenie odsetek za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych w odpowiednim stosunku. Jednak decyzja o umorzeniu może być uchylona, a należność ściągnięta, jeżeli wyjdą na jaw nowe okoliczności, wskazujące, iż podatnik wprowadził organ finansowy w błąd. Właściwość organów finansowych w zakresie umarzania zobowiązań podatkowych ustala Minister Finansów.

Omawiany dekret wprowadza do prawa karnego-skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 32 z 1947 r., poz. 140) nowy przepis, w myśl którego ten, kto będąc ustanowionym jako osoba odpowiedzialna za prawidłowe obliczenie i terminowe wpłacanie podatków w jednostce gospodarki uspołecznionej, nie dopełni obowiązku prawidłowego obliczenia lub nie wpłaci w przepisany terminie należnego podatku na

rachunek właściwej władzy podatkowej, — podlega karze grzywny w wysokości od 5.000.— do 100.000.— złotych.

Z dniem wejścia w życie omawianego dekretu utraciły moc obowiązującą przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 173 z późniejszymi zmianami) oraz art. 48 ust. 2 ustawy o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 25, poz. 232) w odniesieniu do zobowiązań podatkowych.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 11 listopada 1950 roku.

Opłaty skarbowe.

poz. 453. Dekret z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o opłacie skarbowej.

Uległ zmianie dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, którego tekst jednolity został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. Nr 53 z 1949 roku pod poz. 419 (patrz Monitor Spółdzielczy z 1949 r. Nr 15—16, str. 14 i Nr 21—22, str. 7).

Wprowadzone obecnie do dekretu tego zmiany dostosowują jego przepisy do zmian, jakie w międzyczasie zaszły w organizacji naczelnych władz państwowych oraz na skutek wprowadzenia jednolitej terenowej władzy państwowej.

Ponadto został wprowadzony szereg zmian merytorycznych oraz powiększone opłaty stemplowe w niektórych pozycjach tabeli opłat skarbowych, a w szczególności:

1. W tabeli opłat skarbowych wprowadzono nową pozycję normującą opłaty skarbowe, związane z czynnościami urzędów stanu cywilnego.

2. Opłatę od podań zwiększono ze zł 50.— do zł 200.— (w dawnej walucie), zaś opłatę od każdego załącznika do podania zwiększono ze zł 10.— do zł 20.— (w dawnej walucie).

Wyjątek stanowią podania osób pozostających w stosunku pracy w sprawach: stwierdzenia miejsca zamieszkania petenta celem uzyskania ulg w komunikacji masowej, mieszkaniowych oraz o wydanie kart rowerowych, od których pobierana będzie opłata w wysokości zł 50.— (w dawnej walucie).

3. Świadcstwa, wydawane przez urzędy państwowe, w każdym przypadku podlegają opłacie zł 200.— w dawnej walucie (dotychczas obowiązywała opłata zł 50.—).

4. Zwiększone zostały również opłaty wekslowe.

5. Pełnomocnictwo, upoważniające wyłącznie do zastępowania przed sądem lub innym urzędem publicznym, podlega opłacie zł 500.— w dawnej walucie (dotychczas zł 100.—).

Omawiany dekret wchodzi w życie z dniem 28 listopada 1950 roku.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 50 z dnia 29 października 1950 roku.

Zmiana systemu pieniężnego.

poz. 459. Ustawa z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego.

Ustawa powyższa wprowadza w Państwie Polskim jako jednostkę pieniężną złoty równy 0,222163 grama czystego złota, który dzieli się na 100 groszy.

Zakaz posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostreżenie kar za niektóre przestępstwa dewizowe.

poz. 460. Ustawa z dnia 28 października 1950 r. w sprawie, wymienionej w nagłówku.

Ustawa powyższa wprowadza zakaz posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny na obszarze Państwa bez zezwolenia Komisji Dewizowej. Zakaz ten nie dotyczy wyrobów użytkowych ze złota i platyny.

Obrót wszelkiego rodzaju walutą obcą, monetami złotymi, złotem lub platyną bez zezwolenia Komisji Dewizowej podlega karze więzienia, albo dożywotniego więzienia, albo karze śmierci.

Omawiana ustawa weszła w życie z dniem 30 października 1950 r.

Państwowy Arbitraż Gospodarczy.

poz. 462. Rozporządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia

2 października 1950 r. w sprawie rozpoczęcia działalności przez Okręgowe Komisje Arbitrażowe w Krakowie i Szczecinie oraz tymczasowego rozszerzenia miejscowej właściwości Okręgowych Komisji Arbitrażowych w Warszawie, Poznaniu, Gdańsku i Krakowie.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 17—18 z 1949 r., str. 9).

W myśl powyższego rozporządzenia z dniem 1 listopada 1950 r. rozpoczęły swą działalność okręgowe komisje arbitrażowe w Krakowie — dla obszaru województwa krakowskiego i w Szczecinie — dla obszaru województwa szczecińskiego.

Do czasu rozpoczęcia działalności przez Okręgowe komisje arbitrażowe dla obszaru województw: białostockiego, bydgoskiego, kieleckiego, lubelskiego, olsztyńskiego i rzeszowskiego — właściwymi dla obszaru tych województw są:

1. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Warszawie dla obszaru województwa białostockiego i lubelskiego,

2. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Poznaniu dla obszaru województwa bydgoskiego,

3. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Gdańsku dla obszaru województwa olsztyńskiego,

4. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Krakowie dla obszaru województwa kieleckiego i rzeszowskiego.

Omawiane rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 listopada 1950 roku.

OKÓLNIKI I ZARZĄDZENIA PAŃSTWOWYCH WŁADZ CENTRALNYCH

Podatek od wynagrodzeń.

W Monitorze Polskim Nr A-108 z dnia 13 października 1950 r. pod poz. 1353 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 1950 r., zmieniające zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1949 r. w sprawie częściowego lub całkowitego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1949 r., str. 10), oraz przyznające zwolnienie od podatku od wynagrodzeń wynagrodzenia przysługującego z okazji „Święta Górnika”.

Wprowadzona powyższym zarządzeniem zmiana dotyczy wynagrodzeń, otrzymywanych z tytułu zajęć dodatkowych w niepełnym wymiarze godzin (tzw. godziny kontraktowe) — przez nauczycieli (wychowawców) państwowych i publicznych szkół, zakładów, kursów ogólnokształcących i zawodowych oraz zakładów wychowawczych.

Omawiane zarządzenie weszło w życie z dniem 13 października 1950 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1950 r.

Zwolnienie od handlowego podatku obrotowego niektórych obrotów rolniczych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

W Monitorze Polskim Nr A-112 z dnia 25 października 1950 r. pod poz. 1405 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 14 października 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Uchwała powyższa opiera się na przepisach dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 16 z 1950 str. 10).

W myśl powyższej uchwały zostały zwolnione od podatku obrotowego obroty osiągnięte:

a) z hurtowej sprzedaży cukru białego przez powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

b) ze sprzedaży (wymiany) zbóż konsumcyjnych i siewnych przez powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska”.

Omawiana uchwała weszła w życie z dniem 25 października 1950 r. z mocą obowiązującą co do obrotów, wymienionych w pktcie a) od dnia 20 września 1950 r., a w odniesieniu do obrotów, wymienionych w pktcie b) — od dnia 1 września 1950 r.

Przekazanie zarządu społecznych osiedli i domów pracowniczych właściwym radom narodowym.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1407 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 14 października 1950 r. w sprawie, wyszczególnionej w nagłówku.

W myśl powyższej uchwały zarząd społecznych osiedli i domów pracowniczych, sprawowany dotychczas przez Zakład Osiedli Robotniczych i jego organa, ma być z dniem 1 stycznia 1951 r. przekazany przez Ministra Gospodarki Komunalnej właściwym radom narodowym.

Podniesienie cen spirytusu i wyrobów wódczanych.

W Monitorze Polskim Nr A-117 z dnia 2 listopada 1950 r. pod poz. 1457 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 28 października 1950 r. w sprawie cen spirytusu konsumcyjnego, wódek, likierów i innych wyrobów wódczanych.

W myśl powyższej uchwały ceny spirytusu konsumcyjnego i wódek zwykłych zostały z dniem 30 października 1950 r. podniesione o 50 procent, zaś ceny wódek gatunkowych i innych wyrobów Polskiego Monopoli Spirytusowego — o 40 procent.

Dodatkowe wynagrodzenie kierowców i ich pomocników obsługujących samochody, przerobione na napęd gazem wysokoprężnym.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1458 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 30 października 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Zarządzenie powyższe opiera się na przepisach uchwały Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 15 z r. 1950, str. 19).

W myśl zarządzenia tego za każdy kilometr przejechany przy użyciu gazu przysługuje dodatek: dla kierowcy samochodu 6 groszy a dla jego pomocnika — 3 grosze.

Zarządzenie omawiane weszło w życie z dniem 2 listopada 1950 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1950 r.

Wojewódzkie i powiatowe komisje planowania gospodarczego.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1459 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 25 października 1950 r. w sprawie organizacji wewnętrznej i podziału czynności w wojewódzkich i powiatowych komisjach planowania gospodarczego.

Mieszkania służbowe i pracownicze

W Monitorze Polskim Nr A-118 z dn. 4 listopada 1950 r. pod poz. 1464 został ogłoszony okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 października 1950 r. w sprawie wzorów pism dotyczących przydziału i opróżnienia mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych.

Do okólnika powyższego zostały dołączone (i ogłoszone) następujące wzory: 1) wzór Nr 1, dotyczący przydziału mieszkania służbowego; 2) wzór Nr 2, dotyczący przydziału mieszkania pracowniczego; 3) wzór Nr 3, zawierający wezwanie do opróżnienia mieszkania służbowego (pracowniczego) z przydziałem mieszkania zastępczego; 4) wzór Nr 4, zawierający wezwanie do opróżnienia mieszkania służbowego (pracowniczego) bez mieszkania zastępczego.

Ogólne warunki dostaw.

Cały numer 20-ty Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, zawierający 94 stronicę, został poświęcony ustaleniu ogólnych warunków dostaw.

W numerze tym pod poz. 226 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 26 sierpnia 1950 r. (znak OP 12-20-82) w sprawie ogólnych warunków dostaw.

Ogumienie pojazdów mechanicznych.

W Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 21 z dnia 16 października 1950 r. pod poz. 227 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 17 marca 1950 r. ze zmianami wprowadzonymi zarządzeniem z dnia 27 września 1950 r. (znak KL 4B-15-5/469) w sprawie zasad zaopatrzenia pojazdów mechanicznych w ogumienie w roku 1950.

Pogłębienie systemu oszczędzania.

W tym samym numerze Biuletynu PKPG pod poz. 233 ogłoszono zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 21 września 1950 r. (znak CE 6B-I-01-99) w sprawie pogłębienia systemu oszczędzania w r. 1950.

W myśl powyższego zarządzenia realizacja zadań oszczędnościowych dokonywana będzie w drodze planowej walki o obniżenie kosztów własnych i zwiększenie socjalistycznej akumulacji.

Stanowiska Komisarzy Oszczędnościowych, utworzone zarządzeniem Ministerstwa Przemysłu z dn. 24.VI.1946 r. Nr II-0/9987/46 w Centralnych Zarządach (jednostkach równorzędnych) i zakładach pracy, uległy zniesieniu, a prowadzone przez tych komisarzy sprawy przejęły komórki organizacyjne, zajmujące się zagadnieniem kosztów własnych i ich planowania.

Ulgi w podatku gruntowym i w obowiązku społecznego oszczędzania w związku z zagospodarowaniem odlogów i innych użytków rolnych.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów Nr 24 z dnia 21 października 1950 r., pod poz. 145 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 października 1950 r. w sprawie, wymienionej w nagłówku.

Zarządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1950 r., str. 5).

W myśl zarządzenia tego odłogi i inne użytki rolne niezagospodarowane, oddane w bezpłatne użytkowanie rolniczym spółdzielniom produkcyjnym, gminnym spółdzielniom „Samopomoc Chłopska”, zespołom uprawowym lub gromadom — zwalnia się całkowicie od podatku gruntowego za okres użytkowania, nie dłuższy jednak niż 6 lat, licząc od roku oddania ich w użytkowanie.

Grunty te zwalnia się również w roku podatkowym 1950 całkowicie od wpłat na Fundusz B — Społecznego Funduszu Oszczędnościowego.

Zarządzenie powyższe weszło w życie z dniem 21 października 1950 roku. Równocześnie utraciły moc obowiązującą przepisy w sprawach unormowanych tym zarządzeniem.

Zwolnienie od podatku obrotowego stołówek pracowniczych, prowadzonych przez spółdzielnie spożywców.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów pod poz. 147 został ogłoszony Okólnik tego Ministerstwa z dnia 22 września 1950 r. Nr BD.2423/2/50 w sprawie wymienionej w nagłówku.

Wobec wątpliwości, jakie powstały przy stosowaniu odnośnych przepisów dekretu z dn. 25 października 1948 r. o podatku obrotowym, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zwolnienie od podatku obrotowego należy również stosować do stołówek pracowniczych, prowadzonych przez inne spółdzielnie spożywców, aniżeli wymienione w okólniku Ministerstwa z dnia 19 maja 1949 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1949 r. str. 12), pod warunkiem, że są one zrzeszone poprzez swoje centrale branżowe w Centralnym Związku Spółdzielczym.

Zwolnienie od podatku obrotowego świadczeń, wykonywanych przez członków spółdzielni — rzemieślników, chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym na rachunek spółdzielni rzemieślniczych.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów pod poz. 151 ogłoszono Okólnik tego Ministerstwa z dnia 9 października 1950 r. Nr PM.18373/3/50, wyjaśniający, że:

1) w przypadku, gdy wymienieni w nagłówku członkowie spółdzielni wykonują równocześnie świadczenia na rachunek spółdzielni oraz świadczenia na rzecz innych podmiotów, zwolnienie od podatku obrotowego nie rozciąga się na świadczenia wykonywane na rzecz tych innych podmiotów, równocześnie jednak zwolnienie nie jest uwarunkowane wyłącznością wykonywania świadczeń na rachunek spółdzielni;

2) gdy członkowie spółdzielni zatrudniają w prowadzonych przez siebie warsztatach siły najemne, — zwolnienie od podatku obrotowego w ogóle im nie przysługuje, a zatem w podobnym przypadku podatkowi obrotowemu podlegają zarówno świadczenia wykonywane na rachunek spółdzielni jak i świadczenia na rzecz innych podmiotów;

3) okoliczność, iż obroty spółdzielni podlegają opodatkowaniu według różnych stawek podatku, jest bez znaczenia dla sprawy oceny warunków zwolnienia, o którym mowa;

4) intencją przepisu jest zwolnienie od podatku obrotowego tylko świadczeń usług (polegających zarówno na wytwarzaniu, przetwarzaniu, jak i naprawie rzeczy) wykonywanych osobiście dla spółdzielni przez osoby wymienione w nagłówku, przy czym za świadczenia usług uważa się również

świadczenia usług, przy spełnianiu których wykonujący je dodaje własne materiały pomocnicze do materiałów dostarczanych przez spółdzielnię;

5) zwolnienia nie dotyczą przypadków stosunku komisji czy pośrednictwa pomiędzy spółdzielnią a jej członkami;

6) wykonywane na rachunek spółdzielni świadczenia rzeczy nie są objęte zwolnieniem od podatku obrotowego;

7) pod pojęciem spółdzielni, o których mowa w nagłówku, podpadają również spółdzielnie budowlane, wykonujące roboty, wchodzące w zakres rzemiosła budowlanego;

8) obrotem spółdzielni jest pełna odpłata za wykonane na rzecz kontrahenta świadczenia, a nie tylko jej część, stanowiąca doliczany przez spółdzielnię narzut.

Zwolnienie od opodatkowania obrotów oraz nabycia praw majątkowych przez Spółdzielnię Pracy i Użytkowników „Spółnota” i Związek Spółdzielni Pracy w Warszawie.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów pod poz. 154 został ogłoszony okólnik tego

Ministerstwa z dnia 12 października 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Na podstawie art. 35 dekretu z dnia 10 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych Minister Finansów zarządził umorzenie podatku:

1) od nabycia praw majątkowych, należnego od odpłatnego przejęcia przez Spółdzielnię Pracy i Użytkowników „Spółnota” od Związku Spółdzielni Pracy: a) towarów; b) lokali sklepowych detalicznych i magazynów hurtowych wraz z majątkiem stałym (urządzenie i ruchomości biurowe oraz inwestycje w obcych nieruchomościach; c) praw i obowiązków wynikających z umów gospodarczych; oraz d) innych aktywów;

2) obrotowego, przypadającego od Związku Spółdzielni Pracy z tytułu odpłatnego przekazania na rzecz Spółdzielni Pracy i Użytkowników „Spółnota” towarów i innych rzeczy, będących w przeznaczeniu przedmiotem handlowego obrotu.

OGŁOSZENIA REJESTROWE

Likwidacja spółdzielni

Zostały rozwiązane niżej wymienione spółdzielnie, których wierzyciele są wezwani do zgłoszenia przysługujących im roszczeń w terminie 6-ciu miesięcy od daty ogłoszenia. Niezgłoszenie tych roszczeń w wyżej podanym terminie skutkować będzie zaspokojeniem roszczenia jedynie z nierozdzielonego jeszcze majątku spółdzielni.

Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane pow. mińskiego, Spółdzielnia z odp. udz. w Mińsku Mazowieckim. Pretensje zgłaszać pod adresem: Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane w likwidacji Mińsk Mazowiecki, ul. Stalina 36. 231/1271

Ludowy Teatr Muzyczny Spółdzielnia Pracy i Użytkowników z odp. udz. w Warszawie. Pretensje zgłaszać pod adresem: Obywatel Król Mieczysław, Państwowy Ludowy Teatr Muzyczny Warszawa, ul. Szwedzka 2/4. 232/1272

Spółdzielnia Pracy Elektromonterów „Żolibórz” w Warszawie, ul. Krasińskiego 16. Pretensje zgłaszać pod adresem likwidatora — Warszawa, Al. Jerozolimskie 52 m. 17. 233/1273

Okręgowa Księgarnia Spółdzielcza „Pe Pe Ka” z odp. udz. w Szczecinie, Al. Wojska Polskiego 41. Pretensje zgłaszać pod adresem: Szczecin, Al. Wojska Polskiego 41. 234/1274

Okręgowa Mleczarnia Spółdzielcza z odp. udz. w Piotrkowie Kujawskim. Pretensje zgłaszać pod adresem: Zarząd Okręgowej Mleczarni Spółdzielczej w Piotrkowie Kujawskim w osobach: Zasada Wiktor, Mlewicz Władysław, Zientara Józef. 235/1275

Spółdzielnia Robotnicza „Współpraca” w Łodzi. Pretensje zgłaszać pod adresem, Łódź, ul. Piotrkowska 49 m 6. 236/1276

Laboratorium Techniczno-Dentystyczne „Dent-Stal” Spółdzielnia z ogr. odp. w Bytomiu. Pretensje zgłaszać pod adresem, Łódź, ul. Piotrkowska 49 m 6. 237/1277

Okręgowa Księgarnia Spółdzielcza „Ognisko” z odp. udz. w Gdyni. Pretensje zgłaszać pod adresem: Ob. Bontór Bolesław, Gdynia, ul. Abrahama 6. 238/1278

Centralna Księgarnia Rolnicza „Samopomoc Chłopska” Spółdzielnia z odp. udz. w Warszawie. Pretensje zgłaszać pod adresem: Warszawa, ul. Mazowiecka 9 pok. 20. 239/1279

Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane pow. Przasnysz Spółdzielnia z odp. udz. w Przasnyszu. Pretensje zgłaszać pod adresem: Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane pow. Przasnysz Spółdzielnia w Przasnyszu w likwidacji, ul. Prezydenta Bieruta Nr. 23. 240/1280

Pomocnicza Spółdzielnia Członków Cechu Piekarzy z odp. udz. w Gdańsku. Likwidator: Napoleon Adamowicz, Gdańsk-Wrzeszcz, Morska 19. 241/1281

Spółdzielnia Pracy Inżynierów „Zjednoczeni Konstruktorzy” w Warszawie. Pretensje zgłaszać pod adresem: ul. Marszałkowska Nr 8 m. 26. Likwidator Falenciak Stanisław. 242/1282

Spółdzielnia Mieszkaniowo-Budowlana „Ochota” w Warszawie z odp. udz. ul. Elekoralna 17-a m. 14 Likwidator Eugeniusz Polkowski.

WALNE ZGROMADZENIE LUDOWEJ SPÓŁDZIELNI WYDAWNICZEJ

Zarząd Ludowej Spółdzielni Wydawniczej z odp. udz. w Warszawie ul. Mazowiecka 9, podaje do wiadomości na podstawie §§ 21 i 23 Statutu, że w dniu 15 grudnia 1950 r., o godz. 14, odbędzie się Zwyczajne Walne Zgromadzenie członków L.S.W., w lokalu N.K.W. Z.S.L., przy ul. Bagatela 12 (IV piętro), w Warszawie z następującym porządkiem obrad:

- 1) Odczytanie protokółów z ostatnich Walnych Zgromadzeń Spółdzielni „Wydawnictwo Ludowe” i „Chłopski Świat”;
- 2) Podjęcie uchwały w przedmiocie sprawozdania rewizyjnego;
- 3) Wnioski Rady Nadzorczej:
 - a) o zatwierdzenie bilansów i sprawozdań rocznych za rok 1949,

b) o zatwierdzenie planów finansowych za rok 1950 i na rok 1951,

c) o zatwierdzenie podziału czystej nadwyżki bilansowej za rok 1949,

d) o udzielenie absolutorium Zarządowi Spółdzielni.

4) Oznaczenie najwyższej sumy zobowiązań L.S.W.,

5) Połączenie się ze Spółdzielnią „Ludowe Towarzystwo Piast” w Krakowie,

6) Wybór członków Rady Nadzorczej,

7) Wolne wnioski.

Sprawozdania, bilanse oraz rachunki strat i nadwyżek będą wyłożone w lokalu L.S.W. przy ul. Mazowieckiej 9, w pok. 6 od dnia 1.XII. r.b. codziennie w godz. 10 — 13.

251/1290

Prenumerata roczna zł 36—, numer pojedynczy zł 3
Adres Redakcji: Warszawa. Nowy Świat 53, tel. 713-88
Redaguje Komitet. Wydawca:

— Konto PKO W-wa 1-7560 „Monitor Spółdzielczy”
Adres Administracji: Warszawa, Bielańska 18, tel. 808-10
Centralny Związek Spółdzielczy.